

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זיע"א

פרשת
יתרו
י"ח שבט
תשע"ח
906

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 4:39 | 4:53 | 4:45 | 5:00

מוצאי שבת 5:53 | 5:54 | 5:52 | 5:55

רבינו תם 6:32 | 6:30 | 6:29 | 6:32

משכיל לדוד

קיום התורה מתוך התלהבות

"ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה

הדברים אשר תדבר אל בני ישראל" (שמות יט, ו)

כאשר הקב"ה רצה להוריד את התורה לעולם ולתיתה ליושבי הארץ הוא עבר מאומה לאומה והציע להם את התורה, מששאלו עמי הארץ מה כתוב בה השיב להם הקב"ה ופרט להם את עשרת הדברות, ומשנוכחו העמים לדעת שהתורה היא גורם מחייב, הם השיבו לקב"ה בשלילה ודחו את התורה מעליהם. לבסוף בא הקב"ה לבני ישראל ועל אף שהיו מודעים לכל האיסורים שנכתבו בה ועל כך שהתורה מרבה באיסורים ומגבילה את האדם, אף על פי כן רצו לקבלה ואמרו כאיש אחד בלב אחד "נעשה ונשמע".

והדבר הוא לפלא, הרי באותה תקופה בה הקב"ה הוריד את התורה לעולם מלכותו של ה' בכל משלה וכל הגויים כולם ידעו והכירו בהוד כבודו של הבורא יתברך, מה גם שבתקופה זו עדיין נותר הרושם בעולם של עשרת המכות, ניסי יציאת מצרים וקריעת ים סוף וכו', ואם כן מוכרח הוא שהכל ייראו ממנו יתברך והכירו בממשלתו בעולם כמו שנאמר (שמות טו, יד) "אז נבהלו אלופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד נמוגו כל יושבי כנען" וכו'. ואם כן קשה מנין אזרו הגויים אומץ בליבם להשיב בשלילה לפנייתו של הקב"ה וסרבו לקבל את התורה.

ונראה להשיב ולומר שאמנם מלכותו של הקב"ה בעולם היתה ידועה ומוכחת לכל כפי שהבית מעיד על בונהו והבגד מעיד על תופרו. ואף הגויים בתוך תוכם האמינו בבורא עולם וידעו שהוא מנהיג הבירה ואין עוד מלבדו, אך כאן למעשה נעוץ שורש הבעיה. הגויים אמנם הכירו במלכות ה' אך לא התרגשו מכך, היתה להם ידיעת הראש, אך לא ידיעת הלב, שאמנם בתחילה אחזה בהם ההתרגשות אך אותה התרגשות וחמימות מהרה התקררה ונמוגה, משום שלא טרחו לבוא ולראות את עם ישראל בהנהגתו הניסית במדבר.

והנה מעיד אני על עצמי שלמרות שקראתי חומר רב על קורות אותו היום המר והנמהר בו קרסו מגדלי התאומים ועל אף שראיתי תמונות רבות שהנציחו את אותן רגעים נוראים, לא נחה דעתי עד שזימנתי עצמי למקום שבו עמדו עד לא מכבר שני המגדלים ונוכחתי לראות עין בעין את אשר ארע ממש באותו מקום.

וכגון זה על הגויים שחיו באותו הדור, לא היה להם להסתפק בשמיעת הניסים שאירעו לעם ישראל, אלא היה עליהם לקום וללכת למדבר ולהבחין מקרוב בעם המיוחד המונהג בכוחות רמים ונשגבים. ואם אכן אותם עמים היו מטריחים עצמם לראות ולהיוכח בפלא הגדול מוכרח הוא שידיעתם השכלית היתה יורדת אף לליבם ונהפכת להתרגשות ולהתלהבות, ואז ודאי וודאי שלא היו מעלים בליבם להשיב בשלילה לקב"ה ולסרב לקבל את

תורתו. באחד הימים הלכתי לבקר חולה בבית חולים בירושלים אשר ניצל מתאונת דרכים מחרידה, אמר לי הפצוע שאם ישנו מאן דהו בעולם הרוצה להכיר את הבורא ולהאמין במציאותו שישאל אותו, מכיוון שהוא ראה את המוות לנגד עיניו ורק משום שיש אלוקים בשמים הוא ניצל. כעבור תקופת מה פגשתי את אותו אדם ושאלתיו האם בעקבות הנס הגדול שארע עימו הוא מניח תפילין והשיב לי בשלילה. ולמשמע תשובתו הקשיתי לפניו, הרי רק לפני ימים אחדים אמרת לי שהינך יכול להעיד שיש מנהיג לבירה וכיצד ניתן לישיב את דבריך בשעה שאתה לא מקיים את הציוויים שציוה אותנו מנהיג, בפרט לאחר שזכית להינצל על ידו מתוך נס של השגחה פרטית. ולאותו אדם לא היו פנים להשיב לי, שידע שהצדק עמי.

וישנם מקרים דומים בהם אנשים אומרים לי שהם מניחים תפילין רק בראש חודש או ביום מסוים בשבוע שהרב בא להניח להם תפילין. ועל כך אני תמה, האם אותם אנשים גם מקפידים לאכול רק בראש חודש, האם הם חס ושלום מוגבלים בגופם ובתנועותיהם עד כדי כך שאין הם מסוגלים להניח תפילין לבד, אלא זקוקים לאותו יום בשבוע שהרב יבוא ויניח להם תפילין. וחשבתי שהסיבה להתנהלות זו נובעת מהעדר התרגשות והתלהבות לקיום דבר ה', שאם מזדמן לו לאדם ונוח לו לקיים את המצווה אז הוא מקיימה, אך אם קיום המצווה גורם לו קושי וחוסר נוחות זמנית אז הוא מותר עליה בנקל ובחור שלא לעשותה.

וחובה על אדם שזכה להנהגה ניסית ולהשגחה פרטית לתרגם באופן מיידי את ההתרגשות שבאה לו בשל כך - למעשים. היות וטבע האדם להתרגל לכל מצב שבו הוא נתון עד כדי כך שגם ההתרגשות העצומה ביותר שאחזה בו ברגעים מסוימים בשל מאורע מיוחד שנעשה עמו, עלולים לחלוף ולהעלם במהירות כפי שהם באו. ולפיכך יש לקבל קבלה חזקה באופן מיידי ולהקפיד להתמיד בה, משום שגם אם ההתרגשות תחלוף באופן טבעי, הרי שהקבלה אותה האדם קיבל בשל מה שארע עימו, בכוחה להחזירו חזרה לאותה התלהבות ולהזכיר לו נשכחות עד כדי קיום התורה כולה מתוך חשק והתלהבות.

ואף אז בזמן יציאת מצרים כל אומות העולם שמעו על גדלותו ונוראותו של ה' יתברך ועל כל הניסים שעשה לעם ישראל במצרים ובמדבר, אך מכיוון שהיתה חסרה בהם ההתרגשות וההתלהבות משום שלא באו לחיות ולראות עין בעין את מלכות ה', על כן הידיעה שהיתה בהם לא הספיקה, ונשכח מהם הכל עד כדי כך שאזרו אומץ בליבם והעזו לסרב לקבל את התורה מהקב"ה.

הילולא דצדיקיא

- יח. רבי בנימין בינוש פינקל ראש ישיבת מיר
- יט. רבי שמואל מסלונים
- כ - רבי עובדיה הדאיה מח"ס "שיכיל עבדי"
- כא - רבי יהודה זאב סגל ראש ישיבת מנצ'סטר
- כב - רבי מנחם מנדל השרף מקוצק
- כג - רבי יהושע רוקח האדמו"ר מבעלזא
- כד - רבי שאול הלוי מורטרייה אב"ד אמסטרדם

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

הקדושה נשארת במקומה

"והגבלת את העם סביב לאמור השמרו לכם עלות בהר ונגוע בקצהו כל הנוגע בהר מות יומת במשוך היובל המה יעלו בהר" (שמות יט, ג)

בשעת מתן תורה היה הר סיני קודש קודשים, עד שכל הנוגע בו מתחייב מיתה, אך מיד לאחר מכן נאמר "במשוך היובל המה יעלו בהר", אפילו בהמות יכולות לעלות להר, כי אין לו יותר שום קדושה מצד עצמו.

צריך להבין, איך יתכן שמקום קדוש כזה בו ניתנה התורה הקדושה לא נשאר בו שום קדושה, במה זה שונה מבית המקדש שקדושתו היא לעד לעולם, גם כשאינו קיים?

ביאר הגה"צ אליהו אליעזר דסלר זצ"ל משגיח ישיבת פוניבז', כשם שביד אדם לקחת גויל ולכתוב עליו הזכרת השם לשם קדושת השם והגויל מתקדש, כלומר נכנסת קדושה בחומר כך במקדש הקדושה נתפסת במקום החומרי עצמו, ולכן אוסרת ההלכה להיכנס למקום המקדש באיסור כרת, אולם בהר סיני היתה אמנם התגלות, אך לא היתה לה אחיזה בחומר לכן נשאר המקום הגשמי חולין.

ביאור הדברים: אכן בהר סיני קבלו בני האדם מתנה, מתנה נשגבה שאין קדוש ממנה, אך היה זה בלי יגיעה ועבודת האדם בהר עצמו, אדרבה מרגע קבלתה רק אז החלה העבודה, אולם הר המוריה הוא סמל של עבודה, מאז שעקד אברהם אבינו את יצחק בנו במסירות נפש שם ועד הקרבת הקרבנות והתפילה והעבודה שנעשית שם בלב ונפש, זה קידש את המקום קודש קודשים דוגמא לקדושת עמל התורה אצל אדם התורה.

כשהגיע הגאון רבי משה מרדכי בן הגאון רבי שמעון שקאפ זצ"ל לגיל הכניסה לשיבה, נסע איתו אביו ללוותו לתחילת לימודיו בכור מחצבתו, בו גדל הוא עצמו והתעלה, ישיבת וואלז'ין המעטירה. היה זה שנים רבות לאחר שלמדה, ומיד כשהגיע לוואלז'ין עוד בטרם נכנס לראש הישיבה הנצי"ב נכנס עם בנו לבית המדרש הצביע לו על הספסל בו ישב בהיכל הישיבה, ואמר לו: " כאן, על ספסל זה ישבתי ולמדתי שש שנים רצופות, כאן התענגתי בעונג הגדול ביותר יום וליילה, היו אלו השנים היפות ביותר בחיי" ופרץ בבכי גדול של התרגשות.

כך מסופר גם על רבי יוסף בוקסבוים ז"ל ראש ומייסד 'מכון ירושלים' שזכה להתגורר באותו בנין בו התגורר שר התורה הגאון מטשעבין זצ"ל ברחוב אבן שפרוט בירושלים.

תקופה קצרה אחרי פטירת הרב מטשעבין יצא פעם מביתו והבחין בהגה"צ רבי אריה לוי זצ"ל עומד עם ספר תהילים בידו, וקורא בו כשהוא מתמוגג בדמעות, הוא חרד לקראתו ושאלו לפרש הדבר. ענה לו רבי אריה שאחד ממידועיו חולה מאד וזקוק לשיבה, וחיפש מקום שבו יוכל לשפוך את לבו בתפילה.

באותם שנים לא התאפשרה התפילה בכותל המערבי, בעקבות השתלטות הירדנים על מזרח ירושלים, לכן החליט שכאן, ליד בית גדול זה, בו התגורר אריה דבי עילאי, הבית שבו עמל בתורה וממנו יצאה תורה והוראה לישראל, ובו מצאו שבוירי לב ונוזקים לישועות, פורקן ונחמה, זהו מקום ראוי לקבלת התפילה.

כשסיפר זאת רבי יוסף להגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל הגיב ואמר שאכן כן, הרגשה עדינה כזו מתאימה רק לרבי אריה ולא לנו, אמנם העיד על עצמו: 'גם לי לעבור ליד בית רבינו, וכשאני

זוכר בשעות הנעלות להן זכינו במחיצתו, הנני חש בהתורמות הרוח והדעת".

גזרת החיים של כ"ק אבא זיע"א

בהיותי ילד בבית הורי, נוהג הייתי לעקוב אחר כ"ק אבא זיע"א כשהיה מדליק נרות נשמה רבים בכוסות של שמן לזכרם של הצדיקים והקדושים ע"ה.

אבא זיע"א היה מרבה מאד בהדלקת הנרות, עד כדי כך ששמעתי אותו אומר פעם שאם יש לו בעיות בעיניו - הן בודאי מחמת עשן הנרות הרבים שהדליק. אולם למרות זאת, כשהיה מדליק את הנרות לעילוי נשמות הצדיקים, היה עושה זאת מתוך שמחה רבה וכוונות מיוחדות.

מעשה היה, ובאחד הימים מר עמרם בן חמו ע"ה הגיע לבינתו בדיק בשעה שאבא הדליק את הנרות. מר בן חמו סיפר לאבא שמצבו הרפואי של לבו קשה מאד, והרופאים אמרו לו שאם ח"ו הוא יעבור התקף לב נוסף ואפילו חלש ביותר, לבו לא יעמוד במעמסה, והוא ימות.

"האם אוהב אתה את המספר עשרים ושש, העולה בגימטריא כשם הוי"ה-ה?" שאל אותו אבא.

"כן" השיב לו מר בן חמו.

"אם כך, יוסיף לך ה' עשרים ושש שנים לשנותיך, בזכות קדושת הצדיקים שלעילוי נשמתם אני מדליק כעת את הנרות" ברך אותו אבא.

מר בן חמו שמח מאד בברכתו של

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "בשנת מות המלך עזיהו" (ישעיהו ו)

הקשר לפרשה: בהפטרה מתואר ענין גילוי שכונה בבית הבחירה בירושלים, כפי המתואר בפרשה על גילוי השכינה לעיני כל ישראל במעמד הר סיני ומתן תורה.

נצור לשונך

מוחזק לאדם רשע

תולה ארץ על בלימה

כל זה שדברנו, שאסור לקבל לשון הרע על אדם מישראל הוא בסתם איש ישראל, אבל אם נתחזק מכבר בלאו הכי לאדם רשע, מפני שנתפרסם עליו כמה פעמים, שעבר בשאט נפש על איסורין הידועין לכל ישראל, על איש כזה מותר לקבל לשון הרע.

מן האוצר
ממשנתו של מו"ד הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

הקב"ה וישראל בקשר נישואין

"ויוצא משה את העם לקראת הא-להים מן המחנה

ויתיצבו בתחתית ההר" (שמות יט, יז)

כתב רש"י 'בתחתית ההר' - לפי פשוטו ברגלי ההר, ומדרשו שנתלש ההר ממקומו ונכפה עליהם כגיגית.

יש להתבונן מפני מה כפה הקב"ה עליהם הר כגיגית. וביאור הדברים - משום שמאז יציאת מצרים היו עם ישראל והקב"ה בתהליך של קשירת קשרי נישואין. ביציאתם ממצרים הלכו עם ישראל ללא מזון ושתייה, מחנה עצום של כמה מליוני אנשים בהם חלק גדול של נשים וטף וסמכו על ה' יתברך שיוון אותם ויפרנס אותם, כאשר שסמוכה ובטוחה על בעלה ועליו נשענת. ועל זה אמר הנביא (ירמיה ב, ב) "כה אמר ה' זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולתיך, לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה". זה היה תחילת קשרי הכלולות שבין ישראל להקב"ה. עד שהגיעו להר סיני ושם נכנסו לחופה (תענית כו, ב), והחופה זה ההר שכפה ה' עליהם כגיגית.

מקובל שחתן נותן לכלתו מתנת נישואין כמו טבעת נישואין. גם עם ישראל קיבל בשעת החופה והנישואין בהר סיני מתנה מה' והיא - התורה הקדושה. המתנה היפה והנפלאה ביותר שיש בעולם הזה ובעולם הבא. טעמה ערב כדבש ואין ערבות כערבותה.

כלה שקיבלה טבעת נישואין מבעלה ודאי תשמור אותה מכל משמר, לא תתן אותה לאף אחת מלבדה, ואפילו בעד כל סכום כסף לא תסכים למוכרה. כי הטבעת הזו מגלמת בתוכה את האהבה והרצון שביטא בעלה בעת שלקח אותה לאשה. והטבעת אישית כל כך ונוגעת לליבה ולנפשה שלא תיפרד מאיתה לנצח. כך אנו עם תורתנו הקדושה שהיא לנו הטבעת נישואין ויותר, לא נשכחה, לא נעזבה לעולם ועד ובעד כל הון שבעולם לא נסכים למוכרה.

אשה לא יכולה לעזוב את בעלה בלי רצונו, גם אם תברח מפניו לקצה העולם עדיין תישאר בקשר איתו מפני עגינותה ורק כשייטן לה בעלה גט ויגרשה ממנו אז תנתק מאיתו. כך עם ישראל קשורים להקב"ה כאשר בבעלה, בעקבות הנישואין שהיו במעמד הר סיני, ולכן גם אם נברח מפניו ונסתר מאיתו יתברך לא ינתק הקשר שלנו מהקב"ה, ותמיד נשאר צמודים אליו וקשורים לו יתברך. וכמו שבעל חייב בפרנסת אשתו ובמזונותיה, כך ה' יתברך חייב כביכול במזונותינו. אשרינו שיש לנו מפרנס וזן כה' יתברך.

וכן יש רגילות בעולם שהכלה מוציאה את הטבעת בכל יום נישואין להיזכר ברגעים היפים הללו ובכך מהדקת את הקשר עם בעלה שוב. ואם כן גם בחינה זו שהיתה בזמן מתן תורה, הנישואין בין ישראל לאביהם שבשמים, מתחדשת בכל שנה ושנה שוב ושוב בחג השבועות, ואת השפעתה יש לכל יחיד ויחיד להפיק לעצמו.

חזק וברוך

על מידות שבין אדם לחברו

אם מבקשים אנו להבין עד היכן מגיע חיובנו במצות: "ואהבת לרעך כמוך" - דומה כי נוכל ללמוד זאת מתוך המעשה הבא.

היה זה כאשר בנו של הצדיק רבי דוד מלעלוב זצ"ל נפל למשכב, ומצבו הלך מדחי אל דחי עד אשר נשקפה סכנה לחייו.

מובן מאליו, כי בני העיר לעלוב, שהערצתם ואהבתם לרבים הנערץ לא ידעה גבולות, עשו הכל בכדי לעורר רחמי שמים על בנו של הצדיק. הם קראו לעצרות תפילה וזעקה, התכנסו בבתי הכנסיות למשמרות של ספרי תהלים, ועוררו את הצבור לתשובה ולמעשים טובים.

ואכן, א-ל כביר לא מאס תפלת רבים. לא עברו ימים מרבים, ובנו של הצדיק יצא מכלל סכנה, ובהמשך אף שב לאיתנו וקם ממיטת חליו עד שלמחלה הקשה לא נותר כל זכר.

ביום בו יצא הבן לראשונה מביתו אל השוק, כאחד האדם - נכנסו כמה מחסידיו של הצדיק אל חדרו, בכדי להשתתף עמו בשמחתו. בטוחים היו, כי ימצאו את רבם במצב רוח מרומם, שמח וטוב לב. אך מה רבה היתה הפתעתם אפוא, כאשר התברר להם כי הרבי יושב בכסאו ו... ממרר בכי!

"רבי!" - לא הצליחו החסידים לכבוש את פליאתם "לבכיה מה זו עושה? הלא שעת שמחה היא זו! שעת הודאה לבורא העולם על חסדיו הרבים!" טענו, ואילו הרבי נענה והשיב כנגדם:

"אין ספק... אתם צודקים לחלוטין! פי מלא שבח והודאה לאבא שבשמים, בורא העולם, על שהעלה ארוכה למחלתו של בני והשיבו אל ארץ החיים. אולם עדין, כאשר אני חושב על ההתגייסות המופלאה של הציבור כולו למען החלמתו של בני, ישנה בלבי איזו תחושה מסוימת שאינה נותנת לי מנוח...

אני שואל את עצמי: מדוע אותה מסירות נפש של הציבור כלו, להעתיר בתפלה ובזעקה יומם ולילה - מתעוררת רק כאשר מדובר בבני שלי, בעוד אילו כאשר פוגע חולי רח"ל ביהודי מן השורה - אין עורכים עצרות לתפילה ותחנונים?

המשיך הרבי ושאל: אני גם מנסה עוד להבין, מדוע כאשר בני נפל למשכב התגייסו הכל לעזרתו וקיימו בו מצות ביקור חולים בהידור רב, לעילא ולעילא, תוך מאמץ בל ישוער להקל על סבלו של החולה, ואלו כאשר כל אחד אחר מבני העיר חולה ונוזקק לכך, איש אינו מתגייס לעזרתו?

הלא התורה הקדושה מצוה אותנו: 'ואהבת לרעך כמוך!' התורה מצוה אותנו לאהוב כל אחד ואחד מבני ישראל, בדיוק כפי שאנו אוהבים את עצמנו! ובכן, אילו היינו נופלים חלילה למשכב, כלום לא היינו רוצים שיעתירו הכל לרפואתנו, תוך מסירות נפש? האם לא היינו מצפים שיבואו לשאת עמנו בעול סבלנו ולנסות להקל במידת האפשר?

להיכן נעלמה המצוה הזו? להיכן נעלמה התחושה הזו? אני שואל את עצמי, ועל כך - אני בוכה!" סיים הרבי את הסברו הפשוט אך העוצמתי כל כך...

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

מישראל חייב לומר מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי אברהם יצחק ויעקב שלא קנו האבות העוה"ז והעוה"ב וימות בן דוד אלא בשביל מעשיהם הטובים ות"ת. וכך שנו חכמים במשנה; כל אחד ואחד מישראל חייב לומר בשבילי נברא העולם, ולא יאמר האדם בלבו לעצמו אין העוה"ב אלא תוהו ובוהו לכן אלך בשרירות לבי ואוכל ואשתה ואהנה בעוה"ז ואח"כ אלך מן העוה"ז. ואם הוא עושה כן עליו אומר "אמר נבל בלבו אין אלהים", ואם הוא ת"ח חושך ממנו חכמה ובינה, ואם פנה את עצמו לדברים אחרים עליו הכתוב אומר (ישעיה ל"ב) "כי נבל נבלה ידבר".

וכן לא יראה אדם את הרבים בצער ויאמר אלך בשרירות לבי ואוכל ואשתה ואהנה מן העוה"ז ואם הוא עושה כן עליו הכתוב אומר (שם כב) והנה ששון ושמחה הרגו בקר ושחוט צאן אכול בשר ושתות יין אכול ושתה כי מחר נמות מה כתיב בתריה ונגלה באזני ה' צבאות אם יכופר העון הזה לכם עד תמותון. ע"כ מדה בינונית. אבל במדת רשעים מה כתיב עליהם הכתוב אומר (שם נו) אתיו אקחה יין ונסבאה שר והיה כזה יום מחר גדול יותר מאד אחריו מה כתיב (שם נז) הצדיק אבד ואין איש שם על לב וגו'. מה הענין של אחריו יבוא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכחו וגו' מכאן אמרו חכמים אפי' חכם מישראל שהוא כמרע"ה שהיה אב לחכמים ואבי הנביאים וחסיד כאהרן אחיו לא יאמר הריני בשמחה בביתי ושלום עליך נפשי אלא יצא מביתו ויהא עם הציבור בצער, אלא במה קונה אדם את אביו שבשמים ועוה"ב הוי אומר שהוא קונה להקב"ה במעש"ט ות"ת והקב"ה מקנהו העוה"ז והעוה"ב וימות בן דוד.

בעולם קבלנו תורתך, לכן תעשה לנו ג"כ קורת רוח ותהא מקיים מה שהבטחתנו ואמרת לבניך להתקנא ולהתנקם מן אויבינו, שנאמר "כי דם עבדיו יקום ונקם ישיב לצריו" וגו' (דברים ל"ב) וכן דוד היה אומר (תהלים ז) "קומה ה' באפך הנשא בעברות צוררי" וגו'.

וכשיצאו ישראל ממצרים נתקבצו כל ישראל ומשה עמהן ואמרו לפני הקב"ה; רבש"ע אין בינינו לבין אומות העולם כלום שנאמר (שמות ל"ג) "ובמה יודע אפוא כי מצאתי חן בעיניך אני ועמך הלא בלכתך עמנו ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר על פני האדמה. ויאמר ה' אל משה גם את הדבר הזה אשר דברת אעשה וגו' ואדעך בשם".

באותה שעה נשבע הקב"ה בשמו הגדול שתנתן תורה תמימה על ידיהם הכל מסודר ומתוקן לפנייהם כגביעים וכוסות מלאים מים ויין ושלחנות מלאות מכל מעדני עולם, שנאמר (ש"ה ז) "שררך אגן הסהר אל יחסר המזג". לפיכך נשבע הקב"ה לעמו שלא יחליפם באומה אחרת ולא ישנם ולא ימירם בעם אחר ולא יכלה אותם, שנאמר (הושע יא) "לא אעשה חרון אפי".

ברוך המקום ברוך הוא שבחר בישראל מכל מעשה ידיו וקנה אותם קנין גמור וקרא אותם בנים ועבדים לשמו, לפעמים הוא מדבר עמהם כמו שהוא מדבר עם הרבים ולפעמים הוא מדבר עמהם כמו שהוא מדבר עם היחיד, וכל כך למה אלא בשביל האהבה שהוא אוהב אותם ובשביל השמחה שהוא משמח בהם לכן הוא מדבר עמהם בלשון יחיד ובלשון רבים.

לפיכך הייתי אומר שכל אחד ואחד

ברוך המקום ברוך הוא שהוא נפרע משונאיהם של ישראל מידה כנגד מידה, שכשם שהיתה בדעתו כך הקב"ה עוקר אותו ואת זרעו מן העולם שנאמר (עובדיה א) "והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש ודלקו בהם ואכלום ולא יהיה שריד לבית עשו" וגו', ואומר "כי תאמר אדום רששו ונשוש ונבנה חרבות וגו' המה יבנו ואני אהרוס" וגו' (מלאכי א), ואומר (עובדיה שם) "מחמס אחיך יעקב תכסך בושה ונכרת לעולם".

אמר הקב"ה אל עשו; אתה רצית לחמוס את יעקב אחיך לכן תכסך בושה ונכרת לעולם. ומהו החמס שחמס את יעקב עד שבשביל כך תכסך בושה, משום שלא רצית להניח ס"ת בידו לכן תכסך בושה ונכרת לעולם. ולא זו בלבד אלא שם הגדול בן נח שנתנבא ארבע מאות שנה על כל אומות העולם ולא קבלו ממנו, וכך אמר להם שם הגדול. לא תרצח. לא תנאף. לא תגנב. לא תענה. ולא תחמד. אמרו לו כל אלו הדברים יפיו הם ואפ"ה לא קבלו מלכותך עליהם. אבל אנחנו בני ישראל עמך בני בריתך בני אברהם יצחק ויעקב אהוביך שעשו רצונך

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

הרב שמעון הכהן נכד הצדיק הקדוש רבי דוד בן ברוך זיע"א, סיפר לי שפעם הוא נסע עם אשתו ממוגאדור למרקאש. באמצע הדרך אשתו החלה לדאוג מאד. היא אמרה לו: נדמה לי כי השארתי את המגהץ דלוק בשקע החשמל, והסכנה גדולה מאד. מיד התקשר הרב שמעון למוגאדור, וביקש מהשכנים להיכנס לביתו ולכבות את המגהץ הדולק.

לתדהמתו סיפרו לו השכנים, כי אין כל צורך להיכנס לביתו.

"מדוע? התפלא רבי שמעון.

"כבר בבוקר הגיע לכאן רבי חיים פינטו ואמר לנו לנתק מיד את החשמל מדירתו של כהן, כי הם נסעו למרקאש ושכחו לכבות את המגהץ..."

עוד סיפר הרב שמעון כהן, נכד הצדיק רבי דוד בן ברוך זצ"ל: בזמנו הוא בנה בנין במוגאדור, ובאמצע הבניה הגיע למקום רבי חיים הקטן ואמר לו: לעול לקרות כאן משהו, אבל בזכות אבותי הקדושים לא יקרה כאן כלום.

זמן מה לאחר מכן נפל אחד הפועלים ממקום גבוה מאד, ולא קרה לו מאומה. שכן, רבי חיים התפלל עליו שלא יקרה לו כלום. הפועל קם על רגליו בריא ושלם, והרב שמעון כהן הלך עמו אל רבי חיים לספר לו את הפלא ולהודות לה'.

רבי חיים דופק בדלת

סח מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו זצ"ל:

אחד מתלמידי סיפור לי סיפור מדהים. כאשר סבי הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א היה פעם במרוקו, קרה ולאחד מתושבי העיר היו לו כאבי שיניים חזקים, עד שכל הלילה התהפך על מיטתו והתפתל וצעק מכאביו, והתפלל שבזכות הצדיק רבי חיים פינטו ישלח לו הקב"ה רפואה שלימה.

לפתע הוא שמע דפיקות בדלת ביתו, וכאשר ירדו בני הבית לפתוח את הדלת, ראו והנה רבי חיים פינטו זיע"א עומד בדלת ואומר: זה כמה שעות שאיני נרדם, כיון שזה התפלל להקב"ה שישלח לו רפואה בזכות אבותי הקדושים. ניגש רבי חיים לאיש ונגע לו בשיניו ונתרפא.